

אָמַן שֶׁל רַבִּי יְהוּדָה צִדְקָה:
הִתְפַּלָּה שְׂמַגִּיעָה עַד כִּסֵּא הַכְּבוֹד

מִן מַלְאָכָה עֶלְיוֹנָה
שֶׁנֶּהְיוּ

ס ה

בִּירוֹשָׁלַיִם הָעִתִּיקָה,
בְּבֵית הַכְּנֶסֶת 'בֵּית אֶהְרֹן',
עֹמְדָה אִשָּׁה צְנוּעָה וְצַדִּיקָת.

הִיא הִיִּתָּה אִמּוֹ שֶׁל
הַגָּאוֹן הָרַב יְהוּדָה צְדָקָה
זַצִּי"ל, וּבֵת אֲחוֹתוֹ שֶׁל
ה'בֵּן אִישׁ חַי'.

גְּדוּלֵי יִשְׂרָאֵל הָיוּ בָּאִים
לְהִתְיַעֵץ אֹתָהּ בַּהֲלָכָה!

ד
ר
ס
ו

ז

ח
ט
י
יא
יב
יג
יד
טו
טז
יז
יח
יט
כ
כא
כב
כג
כד
כה
כו
כז
כח
כט
ל
לא
לב
לג
לד
לה
לו
לז
לח
לט
מ
מא
מב
מג
מד
מה
מו
מז
מח
מט
נ
נא
נב
נג
נד
נה
נו
נז
נח
נט
ס
סא
סב
סג
סד
סה
סו
סז
סח
סט
ע
עא
עב
עג
עד
עה
עו
עז
עח
עט
פ
פא
פב
פג
פד
פה
פו
פז
פח
פט
צ
צא
צב
צג
צד
צה
צו
צז
צח
צט
ק
קא
קב
קג
קד
קה
קו
קז
קח
קט
ר
רא
רב
רג
רד
רה
רו
רז
רח
רט
ש
שא
שב
שג
שד
שה
שו
שז
שח
שט
ת
תא
תב
תג
תד
תה
תו
תז
תח
תט

ה
פ
צ

כְּשֶׁהִיָּתָה עֹמֶדֶת לְהַתְפַּלֵּל לְמֶלֶךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים, הִיא לֹא מְהֵרָה
אֶף פַּעַם. כָּל הַיְלָדִים בַּשְּׂכוּנָה יָדְעוּ אֶת הַכָּלֵל שְׁלָה:
"מֶלֶךְ בְּמֶלֶךְ – כָּמוֹ מוֹנָה מְעוֹת!"

דָּמִיוֹ אָדָם שֵׁשׁ לוֹ יֵהְיוּמִים וּמִטְבְּעוֹת זָהָב...

א ב ג

אוּ שִׁזְרַק אוֹתָם לָאֵוִיר
בְּמַהֲירוֹת מִבְּלִי לָשִׁים לֵב?

הֲאֵם יִסְפֹּר אוֹתָם בְּאַהֲבָה?
אַחַת... שְׁתֵּים... שְׁלוֹשׁ... (מֶלֶה בְּמֶלֶה!)

וְהִנֵּה, הַגִּיעַ יוֹם רִאשׁ חֹדֶשׁ חֲגִיגָי!
בְּבֵית הַכְּנָסֶת הַתְּחִיל הַמִּנּוֹן הָרִאשׁוֹן.
הַחֲזוֹן הַתְּפִלָּל בְּמַהֲרֹת, הַמַּתְפַּלְלִים
סִימּוֹ וַיֵּצְאוּ. וְהִיא? הִיא עֲדִין עֹמְדָה
בְּעֶזְרַת הַנָּשִׁים וְהַתְּפִלָּה בְּנֶחֱת.

תַּפְּלַת הָרַבָּנִית

תַּפְּלַת הַגְּבָרִים

הַתַּחִּיל הַמִּנְיָן הַשֵּׁנִי! מִתְּפִלָּלִים חֹדְשִׁים נִכְנָסוּ, הַתַּפְּלָלוּ, סִימּוֹ וַיֵּצְאוּ...
וְרַק אֵז, יַחַד עִם סוֹף הַמִּנְיָן הַשֵּׁנִי, סִימָה הָרַבָּנִית אֶת תַּפְּלָתָהּ.

נו... אֶת כָּל כָּךְ
צִדְקָת וּמַאֲרִיכָה
בְּתַפְלָתְךָ...

כְּשִׁיצֵאָה מִבֵּית הַכְּנָסֶת, פָּגַשׁ
אוֹתָהּ הַחֲזֹן מִהַמְּנִין הָרִאשׁוֹן.
הוּא חִידָ בְּזִלְזוּל קָל וְאָמַר
לָהּ:

נו... אֵתָהּ מְקַצֵּץ
בְּתַפְלָתְךָ וּמִדֵּלֵג עַל
יַעֲלֶה וַיָּבֵא..."

הַרְבֵּנִית הַצְנוּעָה לֹא נֶעְלְבָה וְלֹא
כָּעָסָה. הִיא עָנְתָה לוֹ מֵאַחֲרֵי
הַמְחִיצָה בְּשִׁקָּט וּבִשְׁלוּוָה:

**אני?!
דלגתי על 'יעלה ויבא'
בראש חדש?! הרי
אני חזן ממחה!**

**מה?! החזן נפגע ונבהל! הוא רץ מיד אל כל
המתפללים ושאל: 'נכון שלא שכחתי?!'**

הַרְבֵּנִית צוֹדֶקֶת לַחֲלוּטִין!
בְּאֵמֶת שְׂכַחְתָּ לֹאמַר
לֹאמַר יַעֲלֶה וַיָּבֹא!

הַמִּתְפַּלְלִים הַבֵּיטוּ זֶה בָּזֶה, חֲשִׁבוּ הֵיטֵב... וְאַז אָמְרוּ לוֹ בְּהֶלֶם:

איזה אסון! עלינו לחזור ולהתפלל שוב
את כל תפילת העמידה מהתחלה!

החזון היה המוים! המתפללים צעקו מיד בפחד:

אך הרבנית עמדה שם ופסקה בחכמה עצומה:
"אין צורך לחזור! הרי כתוב בשולחן ערוך (סימן קכ"ו), שאם
הציבור טעה – אין מחזירין אותו, כדי לא להטריח את הצבור!"

תָּמָהּ הוּא הַמִּתְפַּלְלִים וְשָׂאֵלוֹ אוֹתָהּ בְּפִלְיָאָה:

אִם שָׁמַעְתָּ בְּזִמָּן אֶמֶת
שְׂדֵלָג, לָמָּה לֹא רִמְזָתָ לוֹ?
לָמָּה לֹא סִמַּנְתָּ לוֹ מִיד
מִעֲזָרַת הַנָּשִׁים פְּנִימָה!?

אם הייתי מסמנת לו...
כל האנשים היו מסתובבים
ומסתכלים עלי בעזרת הנשים.
ולא רציתי בזה.

עֲנֵתָהּ לָהֶם הָרַבָּנִית בְּלַחֲשׁ וּבְצָנִיעוּת מְּוֹפָלְאָה:

אז הבינו כלם את הסוד!
מי שמתפלל בנחת, מלה במלה כמו מונה מעות – לא מפספס אף מלה!
תפילה אטית, צנועה, ומלאה ביראת שמים...
היא התפילה שטסה ישר אל כסא הכבוד!